

(jejich jména jsou uvedena v knize F. Bednáře Dějiny klobouckého reformovaného sboru, str. 46). Celkem to tedy bylo 142 lidí.

První duchovní sboru Pavel Šlachta si začal pečlivě vést záznamy ze života sboru. Mezi prvními byl uveden pohřeb Alžběty Pacasové, dcery Ezechiele Pacase, která zemřela 19. listopadu 1782 ve věku 19 dní ve Velkých Hostěrádkách.

Úřední povolení ke zřízení evangelické školy v Kloboukách dostal sbor koncem roku 1784. Bylo rozhodnuto, že ji budou navštěvovat děti z Klobouk, Bohumilic, Kašnice, Morkůvek a Hostěrádek. Hostěradské děti měly chodit do této kloboucké školy jen v případě, že nebude v Hostěrádkách zřízena katolická škola. Jako učitel byl ustanoven Šimon Španiel. Roku 1727 se hostěradští občané zavázali, že budou klobouckému katolickému učiteli, který hrál při službách Božích v katolické kapli v Hostěrádkách, dávat ročně naturálie. Když si roku 1810 postavili společnou školu a také ji vydržovali, odmítali nadále odvádět dávky učiteli za varhanickou činnost. Roku 1853 podali žádost na osvobození od těchto dávek. Okresní hejtmanstvo jejich žádost zamítlo, proto poslali rekurs k moravskému místodržitelství. Tento spor se vedl více než 10 let, nakonec po vydání protestantského patentu roku 1861 byl kladně vyřízen ve prospěch hostěradských evangelíků.

Roku 1856 bylo ministerstvem kultu a vyučování povoleno evangelíkům stavět věže a pořizovat do nich zvony. Toho ihned využili evangelíci ve Velkých Hostěrádkách, za velkého nadšení uspořádali peněžní sbírku a postavili roku 1857 na nově zřízeném evangelickém hřbitově, ve stejné výši jako je římskokatolický kostel, svoji modlitebnu. Jedná se o podélnou, eklektickou (neoriginální) kapli s půlkruhovým závěrem a čtyřbokou věžicí nad vstupním průčelím. Ještě téhož roku 1857 byla vysvěcena seniorem Totuškem

a roku 1860 byl do ní zavěšen zvon. Druhý zvon do ní byl zavěšen roku 1925. Je nejstarší církevní budovou nejen evangelického sboru v Kloboukách u Brna, ale je jednou z nejstarších budov evangelické církve na území Moravy i Čech.

V modlitebně se v neděli odpoledne scházeli členové sboru ke čtení slova Božího, na bohoslužby docházeli do Klobouk.

Nejstarší záznam ze schůze klobouckého staršovstva je z roku 1795, vedle faráře stálo v čele sboru 20 starších z Klobouk a přespolních vesnických kazatelských stanic. Ti se snažili, aby každá vesnice měla svůj finanční fond, s nímž by pak hospodařila. Vznik hostěradského fondu má zajímavou historii. Roku 1868 bylo velké krupobití, které zničilo úrodu. Dva hostěradští členové sboru odešli do Jimramova a Nového Města, kde získali ve sbírce pro ně určené částku 60 zlatých. Obnos půjčili na úrok a po několika letech se obnos zvýšil na 100 zlatých. Tyto peníze rozpůjčili po vesnici na úrok 10 – 12 %. Také na stavbu kostela v Kloboukách hostěradští půjčili peníze, u nichž si